

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 094472 18 Квлз
Бања Лука, 07.08.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног М.Г., због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости окружног јавног тужиоца у Бијељини, поднесеном против правноснажне пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 094472 18 К од 25.07.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.08.2019. године, донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 094472 18 К од 25.07.2018. године, оглашен је кривим оптужени М.Г., због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на новчану казну у износу од 800,00 КМ коју је дужан платити у року од осам мјесеци по правноснажности пресуде.

Против ове пресуде окружни јавни тужилац у Бијељини поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона, са приједлогом да се захтјев уважи и утврди да је у корист осуђеног повријеђен кривични закон.

У одговору на захтјев бранилац оптуженог је предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Оптужени је оглашен кривим да је починио кривично дјело омогућавања уживања опојних дрога из члана 208. став 1. КЗ РС за које је запријеђена казна од једне до осам година затвора. Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције првостепени суд је нашао да постоје особито олакшавајуће околности због којих је оптуженом на основу члана 54. став 1. тачка 6. КЗ РС казну ублажио до казне од три мјесеца. С обзиром да се према дредби члана 46. став 3. КЗ РС казна затвора до шест мјесеци може изрећи само ако постоје посебне околности дјела и учиниоца које показују да се новчаном казном не може постићи сврха кажњавања или да се новчана казна неће моћи извршити, које суд није нашао то је оптуженом изрекао новчану казну од 800,00 КМ.

Захтјев сматра да је изрицањем новчане казне, у ситуацији када се до казне затвора испод шест мјесеци дошло ублажавањем законом прописане казне, у корист оптуженог повријеђен кривични закон. Ову тврдњу заснива на схватању да се одредба члана 46. став 3. КЗ РС може примјенити само у случајевима гдје је за кривично дјело прописана казна затвора без назначења најмање мјере којом се омогућава изрицање новчане казне, сходно одредби о границама ублажавања казне из члана 54. став 1. тачка 7. истог закона.

Захтјев преко критике примјене одредбе о ублажавању казне и изрицању новчане казне у конкретном случају, доводи у питање могућност изрицања новчане казне за она дјела за која се по закону ни ублажавањем не може изрећи новчана казна, а суд је казну ублажио испод шест мјесеци затвора. Одговор на ово питање треба потражити у језичком, систематском и циљном тумачењу одребе члана 46. став 3. и 4. КЗ РС. Одредба става 3. прописује да казну затвора до шест мјесеци суд може изрећи само ако посебне околности дјела и учиниоца указују да се новчаном казном не може постићи сврха кажњавања или да се новчана казна неће моћи извршити. Законодавац не прави разлику да ли се до те казне затвора дошло ублажавањем законом прописане казне или је она у границама законом прописане казне за одређено кривично дјело. Сама одреба је императивног карактера, а од ње се може одступити и изрећи казна затвора до шест мјесеци само ако је испуњен негативни услов садржан у постојању посебних, дакле не обичних, околности дјела и учиниоца које указују да се новчаном казном не може постићи сврха кажњавања или да се новчана казна неће моћи наплатити. Одредбом става 4. законодавац је искључио примјену одредбе става 3. овог члана на казну затвора као замјену за неплаћену новчану казну (суплеторни затвор) или за опозвану условну осуду. То су једина два изузетка на која се не примјењује став 3. без обзира што не постоји негативни услов који је у њему прописан. Законодавац се у тексту закона више не бави овим питањем нити прописује било који други изузетак. Овдје треба имати у виду да је циљ законодавца био да се због својих негативних посљедица избјегне изрицање краткотрајних казни затвора осим у оним случајевима када то околности кривичног дјела и учиниоца због казнене политике захтијевају. Суд је дужан изрећи новчану казну ако је до казне затвора до шест мјесеци дошао и ублажавањем прописане казне затвора ако нема посебних околности дјела и учиниоца које указују да се њом неће моћи остварити сврха кажњавања и спровести њена наплата. Када је умјесто ублажене казне затвора од три мјесеца изрекао новчану казну суд није прекорачио своја овлашћења која по закону има тако да није повриједио кривични закон у одредби члана 312. тачка д) КЗ РС, као што захтјево тврди.

Како није повријеђен кривични закон на штету осуђеног то је је на основу члана 355. ЗКП РС из наведених разлога захтјев за заштиту законитости одбијен.

Записничар
Софија Рибич

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић